

Arrest

nr. 30 014 van 17 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongoolse nationaliteit te zijn en handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 20 mei 2009 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 april 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VEREECKE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 8 augustus 2000 het Rijk zijn binnengekomen, dienden op dezelfde dag elk een asielverzoek in.

1.2. Op 12 oktober 2000 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers stelden tegen deze beslissingen elk een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 2 augustus 2001 nam de Commissaris-generaal, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, ten aanzien van beide verzoekers een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.4. Bij schrijven gedateerd op 14 juli 2004 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.5. Op 20 december 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.6. Bij schrijven gedateerd op 28 februari 2007 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.7. Op 16 januari 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dat de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp was geworden.

1.8. Bij schrijven gedateerd op 31 december 2008 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.9. Op 20 april 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd, die verzoekers op 4 mei 2009 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds geruime tijd in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren, spreken en schrijven, zich goed gedragen hebben beroepsopleidingen gevolgd hebben, werkbereid zijn, zicht op werk hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en positieve getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 08.08.2000 asiel aan. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 02.08.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hen ter kennis gebracht op 06.08.2001. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk 11 maanden en 26 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen komen niet in aanmerking voor de nieuwe ministeriële instructies van 27 maart 2009. Betrokkenen hebben namelijk geen asielprocedure doorlopen waarvan het onderzoek tenminste één jaar heeft genomen bij de asielinstanties, namelijk de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, of in het voorkomend geval de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkenen vroegen namelijk op 08.08.2000 asiel aan. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 02.08.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hen ter kennis gebracht op 06.08.2001. Onvoldoende dus om in aanmerking te komen voor regularisatie volgens de nieuwe criteria van 27.03.2009.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aanhalen van art. 22 – 22bis van de Belgische Grondwet. Betrokkenen tonen niet aan op welke wijze deze artikelen zouden geschonden worden indien zij zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 22 – 22bis van de Belgische Grondwet.

Ook de loutere vermelding van art. 10.1 van het BUPO kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde artikels.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds september 2001 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hun moedertaal en cultuur niet kennen en in Mongolië een taalachterstand zouden hebben, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Daardoor hebben de ouders hun kinderen zelf in de situatie gebracht waarin ze nu zitten en waarbij ze nu menen schade te ondervinden bij een eventuele terugkeer.

Wat betreft de verwijzing naar de Omzendbrief van 15/12/1998 dient er gesteld te worden dat deze Omzendbrief niet langer van toepassing is daar op 17/03/2003 een nieuwe Omzendbrief over de toepassing van artikel 9, derde lid van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gepubliceerd in het Staatsblad.

Aangaande het argument dat verzoekers wensen te benadrukken dat er in de nabije toekomst in België nieuwe regels/voorwaarden komen met betrekking de regeling van het verblijf. Betrokkenen verwijzen hier naar het regeerakkoord van de regering Leterme d.d. 18.03.2008, waar inderdaad o.a. gesproken wordt over economische migratie en het mogelijk optellen van termijnen van procedures om in aanmerking te komen voor een regularisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft echter nog geen nieuwe instructies gekregen voor de behandeling van regularisaties noch over een mogelijke

adviescommissie. De Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, werd nog niet gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers 28 jaar in Mongolië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de “*morele motiveringsplicht*”, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. Er is de Raad geen beginsel van behoorlijk bestuur bekend dat een “*morele motiveringsplicht*” omvat, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient beschouwd te worden.

3.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling voorziet dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waardoor zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. In de bestreden beslissing wordt tevens geduid waarom de door verzoekers aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden. Waar verzoekers betogen dat in de bestreden beslissing niet wordt toegelicht waarom hun asielmotieven niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard, moet worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (l.

OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). Aangezien artikel 9bis, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet expliciet bepaalt dat elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 van diezelfde wet en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties, niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden, diende de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet meer uiteen te zetten waarom hun asielmotieven niet als buitengewone omstandigheden konden aanvaard worden. Verzoekers hebben hun asielmotieven bovendien reeds in hun eerste aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheden aangevoerd en artikel 9bis, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet voorziet dat elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf evenmin nog als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. De Raad besluit derhalve dat in casu voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 27, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. In de mate dat verzoekers betogen dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uiten in de eerste plaats kritiek op het motief in de bestreden beslissing dat de eventuele schade in de opvoeding/ontwikkeling van de kinderen te wijten is aan de houding van de ouders. Verzoekers stellen dat de loutere omstandigheid dat zij door hun illegaal verblijf hebben bijgedragen tot het voortbestaan van een buitengewone omstandigheid hen niet de mogelijkheid ontnaemt om zich te beroepen op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zeker niet wanneer de buitengewone omstandigheden betrekking hebben op de minderjarige kinderen. Zij betogen, verwijzend naar het arrest nr. 99 424 van 3 oktober 2001 van de Raad van State, dat het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheden 'onvoorzienbaar' zijn en dat deze omstandigheden zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden. Verder betogen verzoekers dat het door hen aangevoerde gegeven dat hun twee minderjarige kinderen in het Nederlands zijn opgegroeid en volledig geassimileerd zijn met de Vlaamse cultuur tevens een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Zij voeren aan dat een terugkeer naar het land van herkomst een negatieve impact zal hebben op de geestelijke, intellectuele, zedelijke en/of maatschappelijke ontwikkeling van de kinderen. Zij benadrukken opnieuw dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet vereist dat de buitengewone omstandigheden niet mogen ontstaan of versterkt worden tijdens illegaal verblijf.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf riepen verzoekers, wat betreft het bestaan van buitengewone omstandigheden, het volgende in aangaande hun minderjarige kinderen:

"Deze onmogelijkheid (tot terugkeer) wordt alleen maar versterkt door de aanwezigheid van twee minderjarige kinderen, die alhier in het Nederlandse zijn opgegroeid en volledig geassimileerd zijn met de Vlaamse cultuur, zijnde de enige cultuur die zij ooit gekend hebben.

(...)

Als nieuwe elementen kunnen worden aangehaald:

- Het gegeven dat de kinderen intussen hun schoolopleiding hebben verdergezet en het oudste kind intussen middelbaar onderwijs volgt, zodat niet zonder verlies van schooljaar of jaren kan overgeschakeld worden naar een onderwijssysteem in Mongolië."

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de scholing van de kinderen niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, daar verzoekers niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat tevens niet blijkt dat de scholing van de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is, behoeft. Verzoekers weerleggen deze vaststellingen niet. Er kan tevens verwezen worden naar de vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156 325; RvS 22 mei 2007, nr. 171 410). Verweerder wijst er in de bestreden beslissing bovendien op dat verzoekers steeds hebben geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf - en dat hun opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen - en benadrukt vervolgens dat de scholing van de kinderen sinds september 2001 plaatsvindt in illegaal verblijf en dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid in het kader van de beoordeling van een aanvraag die overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend een zeer ruime appreciatiebevoegdheid heeft (RvS 31 januari 2001, nr. 92 888) en het, in casu, niet kennelijk onredelijk is om de scholing en integratie van de kinderen niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen. Verweerder kon er, gelet op de concrete omstandigheden die de situatie van verzoekers en hun kinderen kenmerken, in redelijkheid op wijzen dat de eventuele schade die de kinderen kunnen ondervinden uit een terugkeer naar het land van herkomst een gevolg is van de beslissing van verzoekers om op illegale wijze in België te verblijven en derhalve op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verzoekers kunnen ook bezwaarlijk voorhouden dat zij ageerden als normale zorgvuldige burgers, nu zij - nadat hun asielverzoek werd afgewezen en de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 20 december 2006 een eerste maal besliste dat zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf konden indienen vanuit België - opteerden voor een verder illegaal verblijf in het Rijk en er zich mee vergenoegden om steeds opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Waar verzoekers tot slot stellen dat het motief dat *“de kinderen niet schoolplichtig zijn, zodat de school geen buitengewone omstandigheid is voor de kinderen”* onwettig is, kan de Raad slechts vaststellen dat een dergelijk motief niet is opgenomen in de motivering van de bestreden beslissing.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel weerhouden worden.

3.2.3. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 27 van het Kinderrechtenverdrag dient te worden gesteld dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76 554).

3.2.4. Tot slot dient te worden opgemerkt dat verzoekers, wat de schending van artikel 8 van het EVRM en de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag betreft, zich beperken tot het louter aanvoeren van deze verdragsbepalingen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop verzoekers betreffende bepalingen door de bestreden beslissing geschonden achten, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

dhr. T. LEYSEN,	griffier.
-----------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK